

วิทยาศาสตร์เต็มความบกพร่อง

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๒

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

กรรมคือการกระทำ กรรมนะ กรรม เวลาเราพูดเรื่องกรรม เราคิดว่ากรรมให้ผลกับเรา ทั้งนั้นแหละ กรรมนี้ให้ผลกับเรา กรรมบังคับเราไป กรรมบังคับเรา แต่ความจริงกรรมหรือสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นจากการกระทำ การกระทำแล้วถึงให้ค่า ที่นี้กรรมคือการกระทำของสัตว์โลกต่างๆ ที่สะสมมา การเกิดการตายมาตลอด

การเกิด การตาย พระพุทธเจ้าบอกว่า ชีวิตๆ หนึ่ง การสาวไปในอดีตไม่มีวันที่สิ้นสุด มันสะสมมาตลอด จิตดวงนี้มันถึงพัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ ไม่มีต้น ไม่มีปลาย แล้วพัฒนามา พัฒนาเรื่อยๆ ถ้าเกิดดีก็เป็นคนดี เกิดเป็นเทวดา เกิดเป็นอะไร ที่นี้จิตเป็นตัวเกิด ตัวนี้จิตเป็นตัวเกิด ที่นี้มันต้องเกิดอยู่ตลอดไป พระพุทธเจ้าบอกการเกิดมีอยู่ ๔ อย่าง เกิดในไข่ เกิดในครรภ์ เกิดในโอปปาติกะ เกิดเป็นเทวดา แล้วเกิดในน้ำคร่ำ พวกสัตว์ พวกเดิน พวกไร่นั่นนะ เกิด ๔ อย่าง

ที่นี้การเกิดในครรภ์ การเกิดในครรภ์เป็นมนุษย์สมบัติ มีวาสนามากเลยการเกิดในครรภ์ เพราะมันมีแบ่งดีแบ่งชั่วได้ ทำอะไรได้ ที่นี้พอเกิดไม่ได้ กรรมมันบังคับมาอย่างนั้น กรรมให้ผลมาไง แล้ววิทยาศาสตร์จะมาพลิกตรงนี้ไง พลิกขึ้นมาเป็นทำกิฟท์ เห็นไหม มันก็ได้ เด็กหลอดแก้วมันได้ ๒๕-๓๕ เปอร์เซ็นต์ แล้วตอนนี้ไปโคลนนิ่งซ้ำเข้าไปอีก โคลนนิ่งแล้วมันจะมีปัญหา ตอนนี้เริ่มมีปัญหาแล้ว ตอนนี้ก็อีกแล้ว เริ่มจะทำแบบว่ากิฟท์เหมือนกัน แต่ให้พ้นจากมะเร็ง พ้นจากมะเร็ง คือว่าพ้นจากกรรมไป

ต่อไปนี้วิทยาศาสตร์จะควบคุมกรรมหรือ? ควบคุมธรรมชาติหรือ? มันควบคุมธรรมชาติไม่ได้ ธรรมชาติมันหมุนไป เพราะเราอยากเอาชนะธรรมชาติ เวลาไซโคลนมาเราเอาไม่อยู่หรอก อย่างไรก็ตาม น้ำนี้มันไม่น่าจะรุนแรงขนาดนั้น แต่ไซโคลนพัดมาที่หนึ่ง กวาดไปเป็นที่หนึ่งร้อยๆ ศพ ร้อยๆ ศพ นี่แล้ววิทยาศาสตร์ไม่สามารถเอาชนะตรงนี้ได้ อันนี้เราเห็น

เป็นรูปธรรมไง ทีนี้วิทยาศาสตร์ก็จะเอามาจนกรรมนี้ไง เอาจนกรรมนี้เอาจนไม่ได้ แต่มันแก้ไขได้

วิทยาศาสตร์นี่เป็นสิ่งที่ว่าพัฒนาขึ้นมาซะ แก้ไข ก็ว่าบางอย่างมันบกพร่องไป เติมให้เต็มขึ้นมาได้ แต่ไม่สามารถควบคุมได้ ถึงว่าเรื่องอย่างนั้นนะเป็นไปไม่ได้ แต่เป็นไปได้ในขณะที่ว่าวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้ ทำได้ แต่หนึ่งในร้อย อย่างเช่น โคลนนิ่งแกะดอลลี่ ๒๒๗ ครั้ง ติดหนเดียว แล้วก๊ิพทีนี้มันก็เปอร์เซ็นต์ ก๊ิพทีนี้อีก ๓๕ เปอร์เซ็นต์ มันถึงว่าถ้าวิทยาศาสตร์ มันบอกว่าวิทยาศาสตร์นี้ถูกต้องหมด ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ต้อง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์สิ ทำไมออกมาไม่ได้เพราะอะไร? เพราะจิตที่มันปฏิเสธในขณะที่ทำนั้นไง

ถึงว่ากรรม กรรมคือการกระทำ กรรมของสัตว์โลกต่างๆ กันมา ศาสนาพุทธเราถึงให้เชื่อกรรมไง แต่ไม่ใช่ปฏิเสธสิ่งนั้นนะ สิ่งนั้นบอกแล้วว่าให้เติมเต็มได้ ให้เติมสิ่งที่บกพร่องได้ แต่สิ่งนั้นไม่ใช่สาธณะไง แต่ถ้าครอบคร้วไหนไม่มี แล้วพอมีขึ้นมามันก็จะดีใจมากกว่าวิทยาศาสตร์อันนี้ช่วยครอบคร้วเรา มันจะมีความสุขมาก แต่ แต่ถ้าทำไปมันก็จะไปไม่ได้เหมือนกัน ถ้าเรามีขนาดนั้นนะ แต่มันไม่ให้ผลไป แล้วมันจะควบคุมไม่ได้ ควบคุมกรรมไม่ได้ มันจะเหนือธรรมชาติไปไม่ได้ ธรรมชาติในการเกิดการตายนะ แล้วพอธรรมชาติ ธรรมชาติคือการแปรสภาพ แปรปรวน แปรปรวนเพื่อพัฒนาดีขึ้น ดีขึ้นจนพ้นจากธรรมชาติไป

นี่ศาสนาบันทึกซึ่งขนาดนั้น พระพุทธเจ้าถึงได้บอกว่าการเกิด ๔ อย่าง เกิดในไข่ เกิดในครรภ์ เกิดโอปปาติกะ เกิดในน้ำ.. เกิดในบุตรเน่า.. การเกิด ๔ อย่าง เกิดตลอด แต่นี้ก็เกิดเหมือนกัน แต่เสร็จแล้วก็ต้องเอามาพักไว้ในครรภ์ของมารดาเหมือนกัน แต่ไปทำตรงนั้นให้มันสมบูรณ์ขึ้น ทีนี้เวลาพูดตรงนั้นปั๊บ ถ้าไม่มีหลักศาสนาเข้าไปจับ แต่ของพวกเราไม่ค่อยต่อต้านเรื่องนี้ แต่ต่อต้านเรื่องการทำลาย เรื่องการทำแท้ง ศาสนาอื่นก็ต่อต้านตรงนั้น แต่ศีลธรรมจริยธรรมตรงนั้น เพราะว่าถ้าตรงนั้นปั๊บมันก็เหมือนกับที่เราปฏิเสธนะ ตอนนี้อย่างทุกคนจะพูดเลยว่า นรก สวรรค์มีหรือเปล่า? ว่าอย่างนั้นก่อน หรือว่าจะไม่มี เพื่อจะให้ตัวเองทำตามสบาย

อันนั้นก็เหมือนกัน ถ้าอย่างนั้นปั๊บ ไข่ตรงนั้นมิ มีตามจริง ก็ว่าเราสามารถจะบังคับ หรือเราต้องการมีเงินทำได้ พอมีเงินทำได้ขึ้นมา ไข่ความเชื่อในศาสนามันต่ำลงไง ความเชื่อในศีลธรรม จริยธรรมมันต่ำลง สิ่งอะไรก็แล้วแต่มันสามารถทำได้ตามที่ว่าความต้องการของเราละนั้น ถึงบอกว่าจะเหนือกรรมไง พอเหนือกรรมในความเชื่ออันนั้น เหนือกรรมในการที่ว่าเรา

คิดว่าเราทำได้ คิดว่าเราต้องการสิ่งใดเราจะทำได้ แล้วพ้อออกไป อันนี้มันก็เป็นกรรมอันหนึ่ง แล้วพ้อออกมามันก็จะเป็นกรรมซ้อนเข้าไปอีก ซ้อนเข้าไปว่ามันจะมีผลข้างเคียงมา

นี่ซ้อนไปอีก ซ้อนไปอีก เห็นไหม กรรมมันต่อเนื่องไปเรื่อยๆ เลย แง่กฎหมายก็ตีความกันไม่ถูกแล้ว เฉพาะแง่กฎหมายนะ ถ้าตีความกันปวดหัวเลยเรื่องอย่างนี้ เขายังวางเรื่องกฎหมายไม่จบ แล้วยังมาสาวเรื่องสิทธิอีก เรื่องกรรมอีก เห็นไหม ถึงบอกอันนี้คือว่าพระพุทธเจ้าสอนให้เชื่อกรรม ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว แล้วสิ่งที่การเกิด จิตใจของพ่อแม่ใจ จิตใจของพ่อแม่ดี แล้วจิตวิญญาณถึงมาเกิด ดวงนั้นต้องบาลานซ์กันทั้งหมดเลย กรรมมันเสริมมา

ถึงว่าเลือดในอก ลูกนี้เป็นเลือดในอก เกิดมาจากเลือดในอกของเราเลย ถึงว่าพ่อแม่ถึงมีคุณมาก พ่อแม่เป็นแดนเกิดของบุตร พ่อแม่เป็นพรหมของลูก แล้วพ่อแม่เลี้ยงแต่ร่างกาย จิตใจนี้ศีลธรรม จริยธรรมเป็นคนเลี้ยงใจ ศีลธรรม จริยธรรม ความเห็นนะพ่อแม่ก็เลี้ยงมา เลี้ยงมาด้วยแต่ศีลธรรม จริยธรรมพ่นขึ้นไป เพราะพ่อแม่ก็ตาบอดเหมือนกัน พ่อแม่ช่วยได้ทางโลก สอนให้นิสัยดีขึ้นมา ดีขึ้นมา ศีลธรรม จริยธรรม แต่ความเป็นธรรมจริงๆ ขึ้นมา เวลาลูกชายมาบวชในศาสนา พ่อแม่ได้ ๑๖ กัป เพราะเอาเลือดในอกมาค้าศาสนา ขณะบวชออกจากโบสถ์นะ พ่อแม่เอาไปเลย

ก็เหมือนกับทหารเกณฑ์ พอ ๒ ปีเข้าไปเป็นทหารเกณฑ์ ถ้าเกิดสงครามใน ๒ ปีนี้ทหารเกณฑ์นี้ก็ต้องออกสงคราม ลูกที่มาบวชก็เหมือนกัน จะ ๓ เดือน จะ ๗ วัน ทั้งตลอดชีวิตแล้วแต่ พอบวชเข้าไป สิทธิเป็นพระ แล้วรักษาศาสนา ตัวเองปฏิบัติธรรม ได้ธรรมขึ้นมา อันนั้นเป็นสมบัติของลูก แต่เวลาบวช สิทธิขาดตรงที่บวช พอบวชตุม บวชเสร็จพ่อแม่ได้ ๑๖ กัป ที่นี้ความดีที่ลูกไปทำนั่นอีก ถ้าพระองค์นั้นทำไม่ดีมันก็ถึงวงศ์ตระกูล ถ้าพระองค์นั้นทำดี เห็นไหมทำดีเป็นเจ็ดหน้าชูตาของวงศ์ตระกูลอีก

ฉะนั้น มันเป็นของใจดวงนั้น ใจดวงนั้น แต่มันเกาะเกี่ยวกันบ้าง เกาะเกี่ยวกันเพราะความสัมพันธ์ วินัยยังยกเว้นใจ ๗ ชั่วโมง ขอได้ ๗ ชั่วโมงใจ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยายขอได้ ไม่ผิดกรรมผิดวินัย แต่ถ้าเป็นคนอื่น ไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่ปวารณา ขอไม่ได้นะ พระพุทธเจ้าไม่ให้ศาสนานี้ไปเบียดเบียนทางโลกเขา ให้อยู่ได้ในตัวเองใจ เครื่องดำรง ปัจจัย ๔ พ้ออยู่อาศัยได้ ถ้าไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่ปวารณา เห็นไหม ขอมานี้เป็นอาบัติ นิสสัคคิยาจิตตีย์ ของนั้นได้มาเป็นนิสสัคคิย ตัวเองเป็นปาจิตตีย์ทั้งหมด เว้นไว้แต่เขาปวารณา

เว้นไว้แต่ญาติไม่ต้องปวารณา ขอได้หมดเลย เพราะสายสัมพันธ์อันนี้ไง นี่วินัยยังเปิดให้ วินัยยังเปิดให้เลยว่าคุณสัมพันธ์เกิดขึ้นได้ อันนั้นถึงว่าเวลาบวชเข้ามา นี่มันถึงสะท้อนกลับเข้าไปไง เรื่องธรรมกับเรื่องกรรม กรรมคือการกระทำ พ่อแม่ก็มีความมุ่งหมายดี เห็นไหม สละลูกเข้าไป ลูกเข้าไปอยู่ในสถานศึกษาจริง ทำได้จริง มันเข้ามาถึงในหัวใจนะ เข้ามาถึงในหัวใจ ขนาดว่าสะท้อนใจของผู้ปฏิบัติ ทีนี้พอสะท้อนใจของผู้ปฏิบัติ สายกรรม จิตที่มาเกิดในกรรมของมารดา นั่นนี่คืออะไร? จิตปฏิสนธิไง จิตตัวแรกนั่นนี่นะ แล้วมันสะท้อนตัวนั้น แล้วมันไปอยู่ในกรรมมารดา มันไม่สะท้อนถึงพ่อแม่หรือ?

ถึงว่าลูกบวชแล้วลูกทำความดี ลูกปฏิบัติธรรมมันจะเสริมใจ เสริมให้พ่อแม่ดีขึ้นไปด้วยไง ก็มันผ่านมาจากท้องของแม่ออกมา แล้วพอจิตดวงนั้นมันประเสริฐขึ้นมาทำไมไม่ย้อนกลับ ย้อนกลับได้หมดนะ ย้อนกลับมันสะท้อนกันไปหมดเลย ฉะนั้น ถึงว่าธรรมอันนี้มันเหนือธรรมชาติ เหนือทุกอย่างเลย แต่มันเป็นสิ่งที่เข้าใจยาก เพราะ เพราะมันใกล้เคียงกับค่า มันหญาปากคอก มันอยู่ใกล้เราจนเรามองไม่เห็น ใจของเรา เรามองไม่เห็นตัวของเราเอง มันบังภูเขา เส้นผมมันบังภูเขามากเกินไป ถึงว่าถ้าย้อนกลับมาถึงเรา ถึงตัวเราแล้วทุกอย่างจะจบหมดเลย

มีสรรพสิ่งเพราะมีเรา เห็นไหม ทุกอย่างมีเพราะมีเรา ทุกข์ก็ทุกข์เพราะเรา แล้วเราก็เป็นคนมาเกิดด้วย มันใกล้มากเลย ใกล้กับความคิด ใกล้กับความรู้สึก ใกล้กับความทุกข์ ใกล้ติดกันเลย แต่มองไม่เห็นตัวมัน ถึงบอกว่าต้องทำความสงบก่อน ทำความสงบก่อนแล้วค่อยเป็นไป ถ้าไม่ทำความสงบก่อนมันก็เป็นโลกหมด มันเป็นโลกไปมันก็เป็นวิทยาศาสตร์ไง วิทยาศาสตร์พูดได้ แล้วก็เอาหลักเกณฑ์ หรือว่าอันนั้นมาวางกันมันจะเห็นตามนั้น แล้วจะเชื่อตามนั้น แต่ไม่ได้มองเห็นกรรม เพราะกรรมนี้มันเป็นการกระทำที่ว่าซบๆ มาในอดีตชาติ ตั้งแต่อดีตกาลมา เรามองไม่เห็นตรงนี้ไง

ถึงว่าเราเกิดเป็นคน เราเกิดมาพบพุทธศาสนานี้เยี่ยมมากแล้ว ถ้าเชื่อตรงนี้อีกนะ นี่เชื่อตรงนี้อีก เพราะเราเกิดมามันเหมือนกับภษณะ อาจารย์มหาบัวว่านะ เห็นไหม

“เวลาไม้ไผ่ ตาไม้ไผ่ หูกระทะ ทัพพีในแกง”

นี่ก็เหมือนกัน เราเกิดเป็นชาวพุทธแล้ว เราอยู่ในแกงนะ อยู่ในศาสนา เราเป็นทัพพี เรามีหู หูอะไร? เรามีตา ตาอะไร? อาจารย์มหาบัวท่านพูดประจำเลย ตา ตาไม้ไผ่ หู หูกระทะไม่ใช่

ทุกคน หูกระต๊อ เป็นปากคือท้าวพื่ออยู่ในหม้อ ท้าวพื่อไม่รู้รส คนมากินต่างหากไม่รู้รส นี่ถ้าเราเป็นชาว พุทธเราจะย้อนกลับมาตรงนี้ไง ย้อนกลับมาตรงนี้ มันเตือนเรานะ ถ้าใครเข้ามาเตือนใจตัวเอง ถ้า ใจตัวเองได้คิด ตรงนี้ประเสริฐมากเลย เพราะอะไร? เพราะเตือนใจ กิเลสเตือนท้าวพื่อ ท้าวพื่อมัน ไม่รู้รสของแกง แล้วพอเตือนแล้วท้าวพื่อไม่รู้รสของแกง ท้าวพื่อห้ศรรยั้ใหม่?

นี่ก็เหมือนกัน เราอยู่ในศาสนา ถ้าเราจับต้องแล้วพิสูจน์ตรงนี้ได้ ท้าวพื่อมันรู้รสได้ ใจนี้รู้ รสได้ ใจนี้หันกลับมาดู นี่ถ้าเตือนตนได้ เตือนตนได้นี้สำคัญมาก เตือนขึ้นมา พัฒนาขึ้นมา ใจนี้ ตัวนี้ที่ว่าหันกลับมา แล้วมันไม่เป็นหูกระต๊อ ไม่เป็นตาไม้ไฟ มันเห็นอะไรแล้วมันคิด มัน พิจารณา นี่ปัญญาจะเกิด ปัญญาจะเกิด ปัญญาจะเกิดว่าทำไมเกิดมาเพราะอะไร? เราเกิดมานี้ อะไรพาเกิด?

ไม่ต้องให้หม้อทำกิพท์หรือ กิพท์มันเกิดอยู่แล้ว มันต้องมาเกิด แต่เกิดเป็นอะไรให้อใจ ดวงนี้ แล้วพอเกิดมา โอกาสในศาสนาสอนเรื่องนี้ เรื่องกรรม พระพุทธเจ้าสอนให้เชื่อเรื่องกรรม เรื่องอริยสัจ นี่กรรมมันเป็นกรรมความจริง ทุกข์มันเป็นอริยสัจอยู่แล้ว เชื่อกรรม แล้วอริยสัจมัน มีอะไรอีก? ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค พร้อมเลย พร้อมในตัวมันเองเลย นี่เกิดจากตรงนั้น ใจ เชื่อ กรรม อันนั้นก็เป็นประโยชน์ ใจสิ่งที่เป็นประโยชน์นะ แต่โทษมันเยอะ โทษมันก็มี ไม่มีสิ่ง ใดเลยที่มีประโยชน์แล้วไม่มีโทษ แต่ถ้าเป็นกรรมมันต่อเนื่องกันไปโดยธรรมชาติ

นี่อันนี้ประเสริฐมาก อันนี้เป็นไป เพราะอะไร? เพราะมันมาตามสัจจะของมันเลย มัน มาตามสัจจะ เห็นไหม พ่อ แม่ ลูกมาเกิดร่วมกัน กรรมร่วมกัน สุขสุขร่วมกัน ทุกข์ทุกข์ร่วมกัน กอดคอร้องไห้ด้วยกัน เวลาหัวเราะชอบใจไปด้วยกัน นี่เรื่องของกรรม แล้วยังมาอีกนะ มาว่าลูก มาแล้วมาส่งเสริมให้พ่อแม่เจริญรุ่งเรือง ลูกมาแล้วมาทำให้พ่อแม่เจ็บช้ำน้ำใจ ลูกมาแล้วยังทำให้ พ่อแม่ตกต่ำ อันนั้นเพราะอะไร? เพราะกรรมเก่าไง มันได้เคยทำสะสมกันมา แต่มันจะมา แจ็กพืดตอนชาติไหนเท่านั้นเอง

ถึงว่าทำดีต้องได้ดี ได้ดีในปัจจุบันนี้ก็ปัจจุบันนี้นะ ยังได้ดีไปข้างหน้าอีกนะ วันนี้ดี พรุ่งนี้ต้องดี ชาตินี้ดี ชาติหน้าต้องดี พรุ่งนี้มี ชาติหน้าก็มี นรก สวรรค์มีทั้งนั้นเลย มีหมด ถ้าไม่มี มานั่งอยู่นี่เอาอะไรมานั่ง? หัวใจที่มาจาก ร่างกายมานั่ง เห็นไหม ในเมืองเงินเขาทำหุ่นไว้ใน สุสาน เรียงไว้เป็นพันๆ หุ่นเหมือนคนเปี้ยะเลย แต่ไม่มีจิตวิญญาณครอง

นี่ที่มานั่งนี่ก็เหมือนกัน คน คนต้องมีหัวใจ หัวใจของคนมันพามา เจตนาความคิดมันพามา ถ้ามีความคิดอยากจะไปมันถึงไป ถ้าไม่มีความคิดอยากมา มันจะมาได้ยังไง? นี่ถึงว่าใจสำคัญ ใจมันพามา ถ้าใจสำคัญก็ต้องว่าเอาแต่ใจหมด วัตถุไม่ต้อง อันนั้นก็พูดกันไป เวลาพูดเรื่องใจก็เน้นให้เห็นความสำคัญของใจ แต่วัตถุนั้นก็สำคัญ ปัจจัย ๔ เห็นไหม ปัจจัย ๔ เครื่องอยู่อาศัย พระจะคิดขนาดไหนก็ต้องมีปัจจัย ๔ มีเครื่องนุ่งห่มทั้งนั้นแหละ

เรามียารักษาโรค มีที่อยู่อาศัย นกยังมีรังรัง พระก็ต้องมีที่อยู่อาศัยพอสมควร แต่อยู่อาศัยด้วยความเป็นธรรมชาติ อยู่อาศัยด้วยความเหมาะสมของสมณสาธูป เหมาะสมของเราชาวพุทธ เหมาะสมของเรา แต่เวลาออกไปดำเนินการธุรกิจนั้นมันก็อีกเรื่องหนึ่งใช่ไหม? ไอ้การคิดอย่างนั้นอีกเรื่องหนึ่ง ถ้าถึงเวลาหน้าที่การงานเป็นหน้าที่การงาน แต่เวลาเราเอาศีลธรรมอันนี้เวลากลับบ้านแล้วมาอยู่ในห้องนอนของเรา ให้มาควบคุมใจเรา ใจเราจะมีความสุขใจ ให้มันพักเครื่องใจ ให้เครื่องนี้มันพักเครื่องบ้าง นี่พอใจ เพราะมันต้องมีความสุขขึ้นมา

อันนี้มันถึงว่าเป็นกรรม พระพุทธเจ้าสอนเรื่องนี้ เรื่องให้เชื่อกรรม แต่วิทยาศาสตร์นั้นมาเติมสิ่งที่ขาดตกบกพร่องให้เต็มได้ แต่ไม่เห็นกรรม ไม่เห็นทุกอย่าง เห็นไปไม่ได้ พระพุทธเจ้าเอกที่สุดแล้ว ไม่มีใครเหนือพระพุทธเจ้า ไม่มี